

KATARÍNA
GILLEROVÁ
VÝNIMOČNÁ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Prvé vydanie
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Táto kniha je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými menami, miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Katarína Gillerová 2022
Cover Design © Barbara Baloghová 2022
Cover Photo © Anna Mutwil / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2442-6

Venovanie

*Túto knihu venujem MÁRII BRIEŠKOVEJ,
kamarátke s obdivuhodnou energiou, optimizmom
a organizačným talentom. Práve vďaka nej
naše kamarátstvo pretrváva už dlhé desaťročia
a navzájom sa všetky na seba tešíme
pri každom stretnutí spolužiačok zo strednej školy
nie raz za päť rokov, ale niekoľkokrát do roka.
Naša Maňa dokáže rozžiariť deň už odvtedy,
ako sme sedeli v školských laviciach a obávali
sa hodín účtovníctva. S ňou sa dá s humorom
prežiť aj cestovanie lietadlom a potulky
Londýnom. Pre mňa je stále ako svieži vánok
v príjemnom slnečnom dni.
Venovanie patrí aj celej triede 4. B
zo SEŠ Žiar nad Hronom pri príležitosti
nášho výročného maturitného stretnutia po 45 rokoch.*

AUTORKA

POHLAD NEVINNOSTI

Prešla som rýchlym krokom dlhou, širokou chodbou, nevšímajúc si ľudí naokolo. Otvorila som dvere do súdnej siene a potichu vkĺzla dovnútra. Pojednávanie sa už začalo. Práve vypovedala suseda obvineného, opisovala manželstvo jeho rodičov, ako ho vnímala spoza plotu. Bližšie sa nestýkali, povedala, a mne sa to zdalo zvláštne. Bývali vedľa seba takmer dvanásť rokov.

Položila som kabelku na širokú drevenú lavicu a snažila sa sústrediť na jej výpoveď. Žalúdok sa mi stiahol v nervóznom kľči. Necítila som sa komfortne. Mama mala pravdu. Nemala som sem chodiť.

Nemohla som však neprísť. Chcela som sa dozvedieť všetko o ockovej smrti, o tom, ako žil posledné roky, pretože som o ňom nevedela žiadne podrobnosti. Nepripúšťala som si, že by to bola moja chyba, to on nás opustil kvôli oveľa mladšej žene. Na prahu dôchodku. Napriek tomu, že bol druhýkrát ženatý.

Susedka toho veľa nepovedala. Videla a počula len to, čo jej spoločný plot umožňoval. Bola to vzorná rodinka. V lete v záhrade často grilovali, občas aj s priateľmi. Nie, nikdy sa nehádali. Starostlivo dávali pozor na dievčatko, keď vonku jazdilo na kolobežke. Nie, u obžalovaného nikdy nevybadala žiadnu agresivitu, naopak, bol to tichý chlapec, vždy sa jej slušne pozdravil.

Rodinka na pohľadanie.

Minule vypovedal policajt, ktorý po privolaní našiel na zemi telo. Dozvedela som sa, že žena v telefóne hystericky kričala a chvíľu z nej nedokázali vymámiť presnú adresu.

Tá žena bola otcova tretia manželka.

Pozorovala som zboku jej tvár, uslzenú, bledú ako stena. Mala na sebe elegantný biely kabát, určite si ho priviezla z Milána, kam chodievala nakupovať. Vedela som to od otca, raz sa nechtiac preriekol, keď s ňou telefonoval a ja som bola pri tom. Kabát mala rozopnutý, pod ním čierne šaty a na klope iba nenápadnú čiernu stužku.

Vari nemá v bohatom šatníku ani jeden kabát tmavej farby? pomyslela som si ironicky. Niekoľko mesiacov nosenia smútku zrejme pokladala za dostatočne dlhú dobu. Prekážala mi tá biela farba. Nenávisť vo mne narastala. Táto žena pripravila mňa aj moju nevlastnú sestru Moniku o otca a nie tak dávno jeho o život. Hoci to neurobila osobne, niesla za jeho smrť zodpovednosť.

Slzy tejto paničky ma vôbec nedojímali, skôr naopak. Považovala som ich za také úprimné ako sľuby politikov pred voľbami. Aby pôsobila dôveryhodnejšie, vyzliekla si kabát a odložila ho na lavicu. Zrazu sa hrala na smútiacu vdovu v tmavomodrých šatách s bielym golierikom. Ako nevinná študentka.

Aj teraz, pri doplňujúcich otázkach, sa zadúšala slzami. Každú chvíľu otáčala hlavu k synovi sediacemu na lavici obžalovaných.

„Je to dobrý chlapec,“ plakala. „Tichý... dobre sa učí... Aj jeho učiteľka to môže dosvedčiť, všetci...“ utierala si oči bielou hodvábnou vreckovkou. „Boli si

s otcom veľmi blízki, v našej rodine neboli žiadne problémy...“

Och, kam sa podela tvoja povýšenosť?

Nenávisť ma páčila v hrudi, stúpala mi do hrdla, priam som sa ňou dusila. Žiadne problémy? chcelo sa mi zakričať do súdnej siene. A čo znamenala veta, ktorú mi chrstla do tváre iba pár mesiacov pred tou nešťastnou udalosťou?

Pamätala som si to stretnutie veľmi dobre, bolo asi tretie za tie roky, čo ocko od nás odišiel. Narazili sme na seba v samoobsluže, kde nakupovala s obidvoma deťmi nejaké drobnosti. Ja som vbehla iba cestou na návštevu kúpiť bonboniéru pre kamarátku.

Presne si dokážem vybaviť, ako sme sa takmer zrazili pri regáli s konzervami. Keď ma zbadala, na tvári jej okamžite naskočil výraz nepríjemného prekvapenia. Vzájomné nesympatie boli obojstranné. Nenávidela som na nej všetko, dokonca aj jej meno. Klára.

„Ach, aká náhoda!“ vyhrkla nervózne, košík si preložila z jednej ruky do druhej. Mala na sebe bledý kabát s jemnou ružovkastou kožušinkou okolo goliera. La-hučké, dlhé chĺpky jej poletovali okolo tváre, pri pohľade na konzervy jej to zrejme neprekážalo a pri pohľade na nejakého muža by pôsobila koketne.

Vyzerala celkom zachovalo, odkedy som ju nevidela. Keď som si ju predstavila pri svojom otcovi, staršom o tridsaťdva rokov, pôsobila pri ňom ako jeho dcéra. Čierne polodlhé vlasy mala zviazané vzadu, v tmavých očiach nedôvera a podozrenie. Okolo nich sa jej rysovalo množstvo drobných vrások, tenkých vlásočníc smerujúcich do všetkých strán ako ostré šípy.

Ktovie z čoho, pomyslela som si posmešne, veď dlho nikde nepracovala, iba sa potlkala po veľkom dome,

ktorý jej ocko kúpil ešte pred manželstvom. A potom drahé dovolenky kdesi na konci sveta, na takých exotických miestach, že sa pri ich vyslovení komolil jazyk. A neskôr nové auto, hoci práve v tom čase by akákoľvek pomoc ďalšej dcére s dieťaťom vyriešila mnohé jej problémy.

„Už si s otcom dávno nebola,“ vyjachtala.

Áno, niekoľko rokov, pomyslela som si. „Neviem, či by ma otec ešte spoznal,“ vyslovila som nevýrazným hlasom.

Iróniu postrehla okamžite. Nadýchla sa na odpoveď, no v tej chvíli sa za ňou zjavili dve deti so zvedavými pohľadmi. Trinásťročný Leo a takmer deväťročná Bianka. Ocko si ich zaobstaral v dôchodkovom veku, asi sa nevedel dočkať vlastných vnúčat. Leo ma určite spoznal, Biankou som si nebola istá. Obidvaja zvierali v rukách malú čokoládovú tyčinku.

„Položte to do košíka a choďte si vybrať nejaké jogurty,“ vyzvala ich Klára.

Stáli tam, v očiach otázka, očakávanie. Naďalej si ma premeriavali, až sa mi žalúdok zovrel od nervozity. Stála som tam strnulo, mysliac na to, že sú to moji nevlastní súrodenci. Keby to boli iné deti, podišla by som k nim s otvoreným náručím a srdečne ich objala. U nich som to však nedokázala. Akoby medzi nami stála hrubá stena, zabraňujúca preniknúť mojim citom. Nechcela som to, nemala som žiadny záujem čo len trošku sa citovo angažovať v tejto rodine. Tieto dve deti porodila panička, ktorá sa nerozpakovala začať si s omnoho starším ženatým mužom. Deti boli podľa mňa viac jej plánom než otcovým, pochybovala som, že by chcel mať vo svojom veku ešte ďalšie dobrovoľne a bez jej nátlaku.

„Mala by si sa viac zaujímať o otca,“ vyslovila Klára, keď deti odbehli.

Cítila som, ako mi do tváre stúpa horúčava. „Možno by sa mal on viac zaujímať o svoje dcéry,“ precedila som cez zuby. „Aj o svoje vnúčatá,“ zdôraznila som. „Ale keď si urobil vlastné, očividne nemá záujem. Žiadne návštevy, žiadne telefonáty, vlastne... nemá ani potuchy, koľko majú rokov a ako vyzerajú.“

Nikdy som voči nikomu nepociťovala takú nenávisť ako voči tejto žene.

„Tak prečo s nimi neprídete za ním?“ zvolala vyčítavo. „Prečo mu nezavoláte vy? Koľkokrát vás pozýval k nám, a vy ste zakaždým odmietli.“

„Vy nie ste naša rodina!“ odvrkla som. „Nemáme dôvod chodiť k vám na návštevy. Na návštevy chodíme k priateľom... Čo by sme už len robili vo VAŠOM dome, kúpenom za NAŠE peniaze?“ prskala som nahnevane.

„Nechal vám byť, nezobral si nič so sebou,“ oponovala mi.

„Zobral spoločné úspory!“ pripomenula som jej. „Odchytli ste si zabezpečeného, dobre zarábajúceho muža...“

„Tvoja mama predsa urobila to isté,“ skočila mi do reči. „Je smiešne, že mne vyčítaš to, čo urobila ona sama.“

Na chvíľu som sa zarazila. „Moju mamu nechajte na pokoji,“ v hlase mi vibrovalo rozhorčenie. „Nerozprávajte o niečom, o čom nič neviete. Radšej mi vysvetlite, ako sa tridsiatnička zaľúbi do dôchodcu. Och, aký romantický príbeh!“ prevrátila som oči a položila si dľaň na srdce. Naklonila som sa k nej bližšie. „A nebojíte sa,“ zabodla som do nej zrak, „že vám ho ďalšia taká ako vy odvábi preč?“

„Tak ho odvábi!“ vmietla mi do tváre. „Chcete ho späť? Myslíš si, že je jednoduché žiť s človekom, ktorý...“ Vetu nedokončila. Za chrbtom sa jej objavili deti s jogurtmi v ruke.

„Ktorý čo?“ vyhrkla som.

„Mami, tu nemajú tie, ktoré zvykneme kupovať,“ ozval sa chlapec a vložil jej do košíka dva tégliky.

Bože, ako vyrástol, pomyslela som si. Naposledy som ho videla, keď mal asi tri roky a jeho sestra bola ešte bábätko spiace v hlbokom kočičku. Nešlo vtedy o potešujúce stretnutie, potrebovala som sa porozprávať s oc-
kom. A to bolo možné iba na ihrisku neďaleko ich domu, kam si s deťmi vyšiel.

Všetci traja zamierili k pokladnici. Obišla som regál a našla ten s bonboniérami. Chvíľu som pred ním stála, neschopná usporiadať si myšlienky poletujúce mi v hlave plnej chaosu. Chvela som sa rozhorčením, snažiac sa zhlboka dýchať. Čo si to vôbec dovolila – chce nám otca vrátiť späť? Deje sa niečo v ich manželstve? Možno odišiel z firmy, financie už neprúdia tak ako predtým... No, určite budú chýbať jej, nám však nie... Ešte raz som sa zhlboka nadýchla, bez rozmýšľania schytila prvú bonboniéru, čo mi prišla pod ruku, a vybrala sa k pokladnici.

Trojica tam už nebola. Zbadala som ju pri aute na parkovisku, keď som vyšla z obchodu. Kufor nového Volkswagenu Passat bol otvorený, Klára doň ukladala nákup. Tvár mala zamračenú a ustarostenú.

Vrátila som sa zo spomienok späť do súdnej siene. Takže v rodine neboli žiadne problémy? A prečo mi ponúkala, aby sme si otca vzali späť? Už mala dom, deti, auto, už nám ho mohla vrátiť, už ho nepotrebovala?

Dívala som sa na ňu, ako sa sťažka posadila po dopl-

ňujúcej výpovedi. Stále ticho vzlykala, zabárajúc si tvár do vreckovky. Jej pohľad smeroval k synovi. Tomu, ktorý zastrelil svojho otca. A môjho.

Aj keď sme ocka pochovali už pred niekoľkými mesiacmi, s jeho smrťou som sa ešte nezmierila. Vidiš, oci, prihovárala som sa mu v duchu, keby si bol zostal s nami, mal by si dlhý a spokojný život. Choval si si hada na hrudi a ten ťa do nej strelil, zastrelil ťa ako zajaca na poľovačke.

Ťažko som sa mohla zmieriť s otcovou smrťou, keď som nebola vyrovnaná ani s jeho odchodom k tej zlatokopke. Bol to šok, veď kto by už len predpokladal, že muž pred dôchodkom, druhý raz ženatý, sa opäť rozhodne založiť si novú rodinu?

Moje srdce prekypovalo nenávisťou voči nim.

„Nemusíš tam ísť,“ zamietla mama môj návrh zúčastniť sa súdneho pojednávania. „Nechcem poznať žiadne podrobnosti, ja som to v sebe uzavrela, je koniec, otec je mŕtvy...“ prihľadila si vlasy. „Každý je zodpovedný za svoje rozhodnutia. On si vybral a takto nešťastne dopadol. Nechcem už nič počuť o tej rodine.“

Neposlúchla som ju. Podporu som nenašla ani u nevlastnej sestry Moniky. Mojej Mimi. Ockova smrť ju zasiahla najviac z nás všetkých, a odkedy sa to stalo, odmietala o tom hovoriť. Uzavrela sa do seba, hľadajúc spôsob, ako sa vyrovnáť s tým, že tretíkrát prišla o otca.

Tentoraz už navždy.

Na výpoveď triednej učiteľky obžalovaného som sa nedokázala naplno sústrediť. Tvrdila o ňom, že je dobrý žiak, nekonfliktný, iba v poslednom čase sa jej zdal trochu utiahnutý.

Obhajca sa toho hneď chytil. Snažil sa zistiť, či neprežil nejakú traumu, či nemal nejaké problémy, bol by to

záchytný bod pre obhajobu. Ako však vyplynulo z jej výpovede, môj otec bol vzorným rodičom.

„Chodili na každé rodičovské združenie,“ vravela učiteľka. „Najmä otec sa vždy informoval a zaujímal. Konzultoval so mnou aj výber strednej školy...“

Och, tomu sa nedalo veriť! Čo ocka tak zmenilo? Nástup na dôchodok a fakt, že mal viac času? Prečo sa teda nezaujímal aj o nás, o svoje malé žabky?

Do očí sa mi nahrnuli slzy. Hnevala som sa sama na seba, mala som plakať na pohrebe! Tam som sa však cítila ako v kčči a nebola schopná nijakých emócií. Držali sme sa s Monikou za ruky, sediac v treťom rade ako vzdialené príbuzné, pretože v prvom rade sa usadila jeho PRAVÁ rodina. Len táto rodina mala právo vybaviť pohreb, rozhodnúť, kde ho pochovajú, a tváriť sa, ako veľmi smúti.

A ten vrah tiež. Nechápala som, že je tam, že si poňho ešte neprišli policajti a nestrčili ho do vyšetrovacej väzby. Mladistvý!

Počas učiteľkinej výpovede som si ho nenávistne premeriavala. Sedel na lavici obžalovaných so zvesenou hlavou, celý čas pozeral do zeme. Zrak nezdvihol ani pri výpovedi svojej mamy. Od minulého roka trochu vyrástol, stále však na mňa pôsobil detsky. Teraz už štrnásťročný chalanisko, syn svojej matky-zlatokopyky. Aké jednoduché bolo vziať do ruky pušku a zblízka streliť...

Celé telo mi zaplavila nenávisť. Koľko smútku a problémov vniesla do našich životov táto rodina! O chvíľu odtiaľto odídem a už nikdy viac nechcem o nich počuť, o nikom.

Navždy uzavriem túto tragickú kapitolu. Lenže nevraživosť voči nim sa mi usadila v srdci ako veľká boľavá

hrča. Ešte dlho sa jej nezbavím, možno potom, keď vrah môjho ocka bude potrestaný.

Ešte raz som naňho odsudzujúc zazrela, naposledy, kým sa postavím a odídem. Siahla som po kabelke a v tej chvíli ku mne otočil hlavu. Ruka mi zastala vo vzduchu. Hoci mal štrnásť, vyzeral na dvanásť, útlý, so zvesenými ramenami ako dieťa v škôlke, keď ho hreší pani učiteľka.

Si vrah! chcelo sa mi zakričať na celú miestnosť. Prišla som si, aby vedel, ako veľmi ho nenávidím, ako ním opovrhujem, ako by som ho najradšej opľula.

Pohľady sa nám stretli.

Jeho modré oči sa na mňa upierali s detskou úprimnosťou. Odrážala sa v nich všetka bolesť sveta a na polceste sa stretla s tou mojou.

Kráčala som slnkom zaliatou ulicou a snažila sa zbaviť všetkých emócií a rozvírených myšlienok, ktoré mi pri niesol tento deň. Rozhodla som sa, že zjdem k mame. Nemala som to k nej ďaleko, musela som však vyzdvihnúť Amálku zo škôlky, čo znamenalo cestu cez mesto a potom zase späť. Zavolala som sa Alanovi.

Telefón zvonil dosť dlho, kým sa ozval. „Áno?“

„Ahoj. Mohol by si dnes vybrať Ami zo škôlky?“ opýtala som sa prosebne. „Potrebovala by som...“

„Mám dnes fotenie v exteriéri, veď vieš,“ pripomenul mi netrpezlivo. „Zlatko, musím ešte dokončiť kopu vecí...“ Počula som, ako niekomu vydáva zopár pokynov. „A ozaj, zariadila si ateliér na zajtrajšie fotenie?“

„Všetko máš pripravené,“ ubezpečila som ho. „Zajtra ešte privezú tú ružovú taburetku, takú dlhšiu mali iba jedinú...“

„Prečo až zajtra?“

„Pretože dnes nerozvážali naším smerom,“ odvetila som. „Dúfam, že tá ružová bude ladiť s tým hodvábnym plédom...“

„Musí ladiť,“ zdôraznil Alan. „Fotím čierne hodvábné šaty a všetky doplnky musia mať rovnaký odtieň ružovej.“

„Zdá sa mi trochu... máličko... tmavšia,“ vyslovila som váhavo. „Ale keď ju dobre nasvietiš, bude to vyzeráť úžasne...“

„Na kvety si nezabudla?“

„Už sú vo váze,“ informovala som ho. „Aj lampa, aj mašľa pre mačiatko...“

„Šikovná mica,“ pochválil ma. „Prepáč, už musím končiť,“ sekol rýchlo, hlas mu zanikal v priestore. „Po Amálku musíš ísť sama.“

Pokus o vyzdvihnutie Amálky zo škôlky bol dopredu neúspešný. Pre našu dávnu dohodu, ktorú som ja porušila ako prvá, som mu to však nemohla vyčítať.

S povzdychom som vypla mobil a vybrala sa na zastávku električky. Chodievať každé poobedie po Amálku do škôlky patrilo k mojim povinnostiam. Bez Alanovej súčinnosti. Ak som potrebovala, aby ju vyzdvihol niekto iný, musela som si to zariadiť sama. Alanova práca bola vždy na prvom mieste, buď fotil, alebo spracovával zábery a videá na počítači, prípadne mal rôzne schôdzky.

Mali sme to tak rozdelené. Dohoda.

Amálka ku mne pribehla s rozpalenými lícami, až som sa zľakla, že má horúčku. Ustarostene som sa k nej sklonila.

„Bozkávala som sa s Mirkom,“ referovala mi.

Spýtavo som sa pozrela na učiteľku, ktorá ju privied-

la. „Mirko sa nechce deliť o hračky,“ vysvetľovala mi, „ale u Amálky urobil výnimku.“

„Vari sa mu páčiš?“ skúsila som hádať.

„To neviem,“ pokrčila plecom, „ale sľúbila som mu, že sa zaňho vydám.“

„Jednu svadbu sme tu už mali,“ oznámila mi učiteľka. „Uvidíme, ako sa vyvinie tento vzťah.“

Celou cestou k mame som počúvala dcérku a jej zážitky zo škôlky.

„Predstav si, mami, že Kristínke sa narodí braček a Nikolke sestrička,“ rozprávala mi nadšene. „Nemohli by nám Kristínkini rodičia toho bračeka dať? Veď oni už budú doma traja, ani toľko hračiek nemajú. Ja by som mu svoje hneď požičala, iba Dianu nie, tá bábika sa volá ako ty. A aj ciká ako ty, to by toho bračeka určite nezaújímal.“

„Zrejme nie,“ zasmiala som sa. „A keby sa narodil braček tebe, dala by si ho inej rodine?“

„To teda nie,“ pokrútila hlavou. „Už je iba na tebe, aby sa nám narodil... Ale mohla by to byť aj sestrička, ešte sa poradíme, čo by bolo lepšie,“ zahľadela sa na mňa s plnou vážnosťou.

Neskrývala som pobavený úsmev, no ukryla som v ňom smutný povzdych. Nie, žiadny braček ani sestrička, moje zlaté dieťa, musíš sa zmieriť s tým, že budeš vyrastať ako jedináčik, pomyslela som si. Dohoda je dohoda. Raz som ju porušila, druhý raz by mi to neprešlo.

Mame som zavolala, že k nej prídeme, a keď sme vošli do bytu, privítala nás sladká vôňa vanilky. V rúre sa piekla marhuľová bublanina.

„Mami, môžem sa ísť hrať k Aničke?“ spýtala sa malá.

„A so mnou sa kto pohrá?“ zareagovala mama dotknuto.

„Babi, ty si už stará, nebudeš sa predsa hrať s bábikami,“ ohodnotila ju Ami. „Keď sa vrátim, zahráme si pexeso. Tak si daj medzitým ginko biloba, aby sa ti zlepšila pamäť,“ radila jej. „Stále prehrávaš, ale v tvojom veku sa tomu ani nečudujem.“

Mama sa rozosmiala. „A vieš, že sa tomu nečudujem ani ja?“ zvolala.

„A pomôže ti aj skákanie na trampolíne,“ dodala Ami. „Mamička mi sľúbila, že mi ju kúpi k narodeninám, takže keď prídeš, poskáčeme si spolu.“

Mama pochybovačne pokývala hlavou a usmiala sa. Chodievala k nám iba vtedy, keď bola Ami chorá.

„Amálka, kúpime ti hojdačku, nie trampolínu,“ zachránila som mamu pred katastrofou s jej boľavými kĺbmi.

Odviedla som malú k susedom oproti a vrátila sa späť.

„Alan ti to schválil?“ zaujímala sa mama. „Kam chceš hojdačku umiestniť?“

„Na dvere,“ odvetila som. Mamin pohľad však čakal na rozvitú odpoveď. „Nie, s Alanom som to ešte neprebrala,“ pripustila som. „Prečo by však nesúhlasil? Hojdačka mu nebude zavádzať a Ami sa zabaví...“

„A hlavne mu nebude zavádzať Ami,“ hlesla mama ironicky.

Rezignovane som sa na ňu zadívala. „Mami, nemusíš mi to stále pripomínať,“ povzdychla som si.

Maminu pozornosť vzápätí zaujala dopečená bublanina a ja som sa vybrala do izbičky, ktorá bola v týchto časoch kráľovstvom mojej dcéry. Mala v nej svoje hračky, posteľ i oblečenie. Rada tu zostávala s babinou, mali svoj vlastný svet, iba ony dve, pripútané k sebe vzájomnou láskou dvoch generácií. Mladšia prinášala do

vzťahu energiu úprimnej prítulnosti a nekonečne od-
daných citov, staršia všeobjímajúcu láskavosť, múdrosť
a nadšenie zo všetkého, čo Ami urobí.

Kedysi bolo v tejto izbičke naše kráľovstvo, moje
a Monikino. Naše bábiky, knihy... a nočné rozhovory,
tajomstvá, dôvernosti.

„A čože si sa rozhodla, že dnes prídeš?“ opýtala sa
mama, podávajúc mi geometricky presne odrezanú
kocku z čerstvo upečeného koláča. Okamžite som vytu-
šila, kam mieri. „Ty si bola na tom pojednávaní, však?“
prebodla ma pohľadom. Prikývla som s plnými ústami
a tvárila sa, že aspoň týždeň mi kvôli koláču nevyjdú
z úst žiadne slová. „Nechápem, prečo sa tak týraš,“ pokračovala
mama. „Potrebuješ o nich počúvať? Veď si s ňou
mala ten konflikt v obchode... pred rokom,“ pripomenula
mi.

Konečne som dožula, schopnosť rozprávať sa mi vrá-
tila. „Práve preto,“ vyslovila som dôrazne. „Chcela som
vidieť, ako sa bude tváriť, ako tá jej spupnosť a sebave-
domie v súdnej sieni splasnú...“

„Už sa netvárila ako madam Pompadour?“ spýtala sa
mama ironicky.

„Od toho mala ďaleko,“ odvetila som.

Mama spokojne prikývla, ale vtom sa jej na tvári usa-
dil ustarostený výraz. „Nemala by si sa príliš zaťažovať
počúvaním podrobností o tom, ako tvoj otec zomrel,“
poznamenala. Okolo úst sa jej prehĺbila kolmá vrás-
ka. V poslednom čase vyzerala smutná, všimla som si,
že jej oči stratili iskru, pleť povädla. Prestala si farbiť
vlasý, sivé pramene jej v neposlušnom účese siahali
po ramená, kaderníčkino číslo si zrejme vymazala
z mobilu. K zmenám dochádzalo postupne od otcovej
smrti.

Akoby dovtedy dúfala, že sa k nej jedného dňa vráti. „Mami, nič bližšie som o ňom pár rokov nevedela,“ ozvala som sa. „Toto je posledná možnosť dozvedieť sa, prečo sa o nás prestal zaujímať. O svoje dcéry a vnúčatká...“ Nasucho som prehltla.

Nedokázala som sa zmieriť s touto skutočnosťou, chcela som sa dopátrať príčiny otcovho nezáujmu. Bol to úžasný život s Klárou Nemcovou, ktorá ani nechcela nosiť jeho priezvisko? Alebo dve nové deti pohltili všetku jeho lásku, až pre nás s Mimi už nič nezostalo? Naozaj sa dokázal tak ľahko vzdať všetkého, čo s nami prežil, zabudol na svoje malé myšičky, na chvíle plné smiechu, letné výlety či na usušené slzičky na našich tváričkách?

„Mali by ju zavrieť do basy, tú zlatokopku, aj so synom,“ vyhlásila mama dôrazne. Z každého jej slova vanul chlad a tvrdosť ocele zasypanej snehom kdesi v sibírskej tajge. „Krásne ho vychovala! Tvoj otec ani netušil, ako dopadne, že ho raz zastrelí vlastný syn! Veď čo z neho mohlo vyrásť pri takej chamtivej osobe? Normálna žena by sa neviazala na muža pred dôchodkom, nieto ešte, aby mu pokútne porodila syna, ešte keď bol ženatý,“ rozčuľovala sa. Oceľ sa rozpálila dočervena. „A ako som o tom premýšľala... ten chlapec možno ani nie je jeho, len to našila na vášho otca...“

„To je celkom možné,“ pripustila som. Spomenula som si na útlu, takmer detskú postavu na lavici obžalovaných. Onedlho bude mať chlapec pätnásť, má šťastie, ešte ho súdia ako mladistvého. A na Kláru, ktorú sme nikdy nenazvali inak ako zlatokopka, pretože pri vyslovení jej mena sme ju mali chuť oplúť a poslať do horúcich pekiel.

A ešte si dovoľila hádzať špinu na moju mamu!

Nespokojne som sa zahniezdila na stoličke a zobrala si druhý kúsok koláča. „Mami... ako to bolo na začiatku s tebou a ockom?“ spýtala som sa. „Ako ste sa vlastne stretli? Vedela si hneď, že je ženatý a má dieťa?“ Uvedomila som si, že som jej takéto otázky nikdy nepoložila. Iba kedysi dávno som chcela vedieť, ako sa poznámili, a ona mi povedala, že k tomu došlo vo vinárni na oslave kolegovkej päťdesiatky. Vtedy za ním prišiel jeho kamarát, posadil sa vedľa mamy a zostal až do konca.

„Veď som ti hovorila, že na oslave,“ ozvala sa mama po chvíli. V ruke držala dlhý nôž, zahľadená do minulosti. „Samozrejme, že mi nevyklopil hneď, že je ženatý a má dieťa...“

„Vtedy sa už rozvádzať?“

Mama sa zamračila. „Áno... vtedy...“ urobila rukou vo vzduchu veľký oblúk. „Všetko už pohltila minulosť, aj našu lásku,“ pokrčila plecom. „Nič sa viac nevráti späť, otcovou smrťou sa všetko uzavrelo.“ Nôž bezpečne pristál v dreze.

Na stole mi zazvonil mobil.

„Tých ruží je málo,“ ozval sa Alan. „Musí to byť veľká, široká kytica, aby na fotke dobre vyznela.“

„Chcel si biedermeier,“ namietla som. „Tie sú malé... a milé. Uvidíš, podčiarknu jemnosť...“

„Zlatko, čo chcem podčiarknuť, nechaj na mňa,“ prerušil ma naliehavo. „Tie ruže sú krásne, presne také, ako som si predstavoval, len ťa prosím, zožeň ešte ďalšie.“ Mlčala som. V hlave som si premietala cestu od mamy k najbližšiemu kvetinárstvu. Všimla som si mamin päťravý pohľad. „Sú krásne ako ty, len ich potrebujem viac,“ dodal. V hlase mu znel úsmev.